

ชื่อหนังสือ:	บาดาลใจ
ผู้แต่ง:	กฤษณา อโศกสิน
สำนักพิมพ์:	โชคชัยเทเวศน์
จำนวนหน้า:	440 หน้า
ราคา:	220 บาท

สักการ ชนศักดิ์ ชายหนุ่มทายาทเจ้าของโรงแรมชื่อดังอยู่ในความทุกข์ เมื่อ รังสิยา คู่หมั้นของเขา ต้องมาเสียชีวิตลงด้วยอุบัติเหตุทางรถยนต์ในต่างประเทศ นับจากวันนั้น สักการก็ปล่อยให้ความทุกข์ทำลายเขาให้กลายเป็นผู้ชายที่ไร้หัวใจ

พฤติกรรมของสักการที่นั้งครูปของรังสิยาทั้งวันทั้งคืนจนร่างกายซูบผอมลง และการที่สักการรู้สึกเบื่อหน่ายในชีวิตเพราะต้องการจะอยู่อย่างสงบ จึงขอแยกบ้านออกไปอยู่ย่านชานเมืองตามลำพัง โดยเอาเพิ่ม คนรับใช้ไปอยู่เป็นเพื่อนเท่านั้น สร้างความทุกข์ใจให้กับ ดำรง ชูลี พ่อแม่ของเขาและ อาพวี น้องสาวของเขาเป็นอย่างมาก ทุกคนในครอบครัวของเขาจึงพยายามพาผู้หญิงสาวสวยมาให้สักการรู้จัก โดยหวังว่าสักการจะลืมรังสิยาได้ แต่ว่าสักการไม่เคยสนใจผู้หญิงที่พามาแนะนำให้รู้จักเลย

ชูลีโทรศัพท์ไปปรึกษา ปริม เพื่อนสนิทซึ่งอยู่ที่จังหวัดเชียงใหม่กับลูกชายและลูกสาวของเขาได้แก่ แพะ และ ปุริมาน สามีมของปริมเสียชีวิตตั้งแต่ลูกทั้งสองยังเด็ก ปริมจึงเลี้ยงลูกด้วยการทำไร่ลำไยและโรงงานลำไยกระป๋อง มีบริษัทส่งออกอยู่ที่กรุงเทพ แพะเป็นหัวเรี่ยวหัวแรงคนสำคัญ ส่วนปุริมานนั้นเพิ่งเรียนจบทางด้านการเกษตร

เหตุการณ์ครั้งนี้ทำให้ปริมตัดสินใจลงมารุงเทพกับปุริมานเพื่อมาเยี่ยมชูลีและมาดูงานที่บริษัทส่งออกลำไยกระป๋อง เมื่อปริมและปุริมานได้พบกับชูลีแล้ว ชูลีแปลกใจมากเมื่อพบว่าปุริมานโตเป็นสาวสวย ด้วยความสนใจรักของปุริมานทำให้ชูลีและอาพวีรักและเอ็นดูปุริมานมาก จึงตัดสินใจพาสองแม่ลูกไปพักผ่อนที่บ้าน แล้วโทรบอกให้สักการกลับมาที่บ้านเพื่อมาหาปริม สักการยอมมาเพราะไม่อยากให้ใครไปที่บ้านย่านชานเมืองของเขา

เมื่อสักการมาถึงบ้านก็ได้เจอแต่ปริมเท่านั้น สักการพูดคุยกับปริมสักพักก็ขอตัวกลับ ส่วนปริมานหนีออกจากบ้านเพื่อนำของฝากไปให้ นิตยา เพื่อนสนิทโดยบอก ผล คนรับใช้ในบ้านของชูลีเอาไว้ แต่ว่าด้วยความที่ปริมานไม่เคยไปบ้านของนิตยามาก่อน ทำให้ปริมานหลงทางเดินเข้าไปในซอยเปลี่ยว แล้วพบกับชายวัยรุ่นที่พยายามจะปล้ำเธอ โชคดีที่สักการขับรถผ่านมาเห็นพอดีเพราะว่าบ้านของเขาอยู่ในซอยนั้นสักการจึงช่วยได้ทันเวลา ปริมานหลงรักสักการทันทีเพราะสักการชีวิตเธอไว้ ปริมานสลับไป สักการจึงจำใจพาปริมานกลับไปที่บ้านพักของเขา

เมื่อปริมานฟื้นขึ้นมา ก็พบว่า สักการกำลังนั่งดูรูปของรังสิยาอยู่ เธอจึงไม่อยากจะรบกวนเขา ปริมานจึงไปทำกับข้าวให้เขาเพื่อขอบคุณที่สักการช่วยเหลือไว้ ปริมานสังเกตว่าบ้านของสักการขาดชีวิตชีวา ดังนั้นเช้าวันรุ่งขึ้น ปริมานจึงนำต้นดอกแก้วมาปลูกที่บ้านของสักการ แต่ทำให้สักการไม่พอใจที่ปริมานทำตามใจตนเอง แม้ว่าปริมานจะพยายามพูดให้สักการเห็นถึงข้อดีของการมีต้นไม้อยู่ในบ้าน ทำให้บ้านดูมีชีวิตชีวาก็ตาม สักการก็ไม่ฟังและยังไล่ปริมานให้กลับบ้านไป

เมื่อปริมานออกมาจากบ้านของสักการก็พบกับนิตยาเพื่อนของเธอ นิตยาจึงพาปริมานมาบ้านของตนเอง ทำให้ปริมานได้รู้ว่าบ้านของนิตยาและบ้านของสักการอยู่ติดกัน จากเหตุการณ์นี้ทำให้ปริมานได้พบกับ วรมิตร พี่ชายของนิตยาซึ่งหลงรักปริมานตั้งแต่แรกเห็น แต่ด้วยความที่เป็นคนขี้อายจึงไม่กล้าที่จะแสดงความรู้สึกออกมา

สักการถูกแม่บังคับให้มาทานข้าวที่บ้านเพื่อเลี้ยงส่งปริมและลูกสาว เมื่อสักการไปถึงทำให้เขาได้รู้ว่าปริมานเป็นลูกสาวของปริม ขณะที่ปริมานเองก็ตกใจที่รู้ว่าสักการเป็นลูกชายของชูลี ชูลีเห็นความสดใสและน่ารักของปริมานจึงคิดที่จะสู้ขอปริมานให้สักการ เพราะเชื่อว่าความสดใสน่ารักของปริมานจะทำให้สักการหลุดพ้นจากความทุกข์ได้ ปริมตอบตกลงและบอกว่าเรื่องนี้ต้องขึ้นอยู่กับปริมานและสักการด้วย ปริมานตกใจเมื่อรู้ว่าจะต้องแต่งงานกับสักการ แต่ว่าเธอก็ตกลงเพราะว่าเธอรักสักการอยู่แล้ว

เมื่อวันแต่งงานมาถึง สักการที่รู้ความจริงว่าตนเองจะต้องแต่งงานกับปริมานก็โวยวายใหญ่ เพราะว่ามันต้องการที่จะถูกจับคลุมถุงชน ชูลีจึงต้องแกล้งป่วยหนักและขอร้องให้สักการแต่งงาน สักการจึงยอมเข้าพิธีแต่งงานในที่สุด

หลังจากที่งานแต่งงานได้ผ่านพ้นไป รังสิตา น้องสาวของรังสิตาดีดคู่หมั้นของสักการก็เดินทางกลับมาจากต่างประเทศและรู้ว่าสักการแต่งงานกับปุริมานแล้ว เธอก็เสียใจมากเพราะว่ารังสิตาแอบหลงรักสักการมานานแล้ว แต่เพราะว่าสักการเป็นคู่หมั้นของพี่สาว เธอจึงต้องเก็บความรู้สึกของเธอไว้ ส่วนด้านสักการเมื่อเขาได้พบกับรังสิตา เขาก็ตกใจมาก เพราะว่ารังสิตามีหน้าตาคล้ายกับพี่สาวมากเหมือนกับเป็นคนๆเดียวกัน

หลังจากแต่งงานแล้ว สักการและปุริมานก็ย้ายเข้ามาอยู่ในบ้านย่านชานเมืองด้วยกัน ทั้งสองนอนแยกห้องกันทำให้ปุริมานรู้สึกสับสนว่าเธอตัดสินใจถูกหรือผิดที่แต่งงานเพราะว่าสักการไม่ยอมรับตนเลย แต่อย่างไรก็ตาม เธอก็จะไม่ถอยและจะพยายามดึงสักการขึ้นมาจากบาดาลของความเศร้าให้ได้ ปุริมานทำหน้าที่ดูแลสักการให้ดีที่สุด โดยพยายามทำให้บ้านมีชีวิตชีวา เธอปลูกต้นไม้และรดน้ำต้นไม้ดอกไม้ที่เธอเคยปลูกไว้ แม้ว่าวันๆ สักการจะเอาแต่นั่งมองรูปของคู่หมั้น ปุริมานก็เก็บความน้อยใจไว้ ไม่โกรธ และพยายามทุกวิถีทางให้สักการอารมณ์ดีขึ้น จนบางครั้งสักการรู้สึกรำคาญปุริมานมาก

รังสิตามาเยี่ยมสักการและปุริมานเสมอและพยายามทำให้ปุริมานหึง แต่ว่าปุริมานก็ไม่หึงเลยเพราะเธอเข้าใจว่าที่สักการแต่งงานกับตนเองไม่ใช่เพราะความรัก แต่เป็นเพราะความจำเป็น ดังนั้นเวลาที่รังสิตามาที่บ้าน ปุริมานจึงไปนั่งเล่นที่บ้านของนิตยาเป็นประจำ วรมิตรจึงได้ใกล้ชิดกับปุริมานมากขึ้น ทำให้สักการไม่พอใจที่เห็นปุริมานทำตัวสนิทกับวรมิตร ดังนั้นสักการกับปุริมานจึงทะเลาะกันบ่อยครั้งเรื่องของวรมิตร โดยที่สักการไม่ยอมฟังเหตุผลของปุริมานเลยสักนิดเดียว

ปุริมานไม่ยอมทุกข์ใจ เธอจึงขออนุญาตสักการไปช่วยพี่ชายทำงานที่บริษัทส่งออกลำไยกระป๋อง แต่ว่าสักการ ไม่ยอมให้ปุริมานไปทำงานเพราะว่ากลัวคนอื่นจะดูถูกว่าเขาดูแลภรรยาไม่ดี ต้องให้ภรรยาออกไปทำงานนอกบ้าน ปุริมานจึงประชดกลับไปว่าการที่สักการไม่ยอมทำงาน แล้วเอาแต่นั่งจมอยู่กับความทุกข์เป็นสิ่งที่น่าอายมากกว่า สักการโกรธมากจึงบอกปุริมานว่าเขาจะกลับไปทำงานแล้ว สักการเปิดบริษัทรับออกแบบบ้านของตนเองแต่ว่ากิจการไม่ค่อยดี ปุริมานพยายามให้กำลังใจและคำแนะนำกับสักการ แต่เขาไม่เชื่อ ปุริมานจึงทำได้เพียงให้กำลังใจอยู่ห่างๆ ในที่สุดก็ต้องปิดกิจการลง แต่ว่าปุริมานก็ไม่เคยเยาะเย้ยเขา แล้วยังให้กำลังใจเขาเสมอ ทำให้สักการเริ่มมีความรู้สึกดีๆ กับปุริมานมากขึ้น

ชีวิตรักของทั้งคู่เริ่มไปได้ด้วยดีแต่รังสิตาไม่พอใจเป็นอย่างมาก เธอวางแผนให้ปุริมานกับสักการบาดหมางกัน รังสิตาทำสำเร็จ ทั้งคู่ทะเลาะกันใหญ่โต ปุริมานเสียใจมากจึงหนีไปอยู่บ้านซุติ รังสิตาดีใจมาก อาพวีกับแพะสังเกตท่าทางของปุริมานก็รู้ว่าทั้งคู่ต้องมีเรื่องหมางใจกัน จึงชวนทั้งสองไปที่ยวทะเลเพื่อปรับความเข้าใจ โดยมี นิตยา วรมิตร และรังสิตาตามไปด้วย

ที่ทะเล อาพวิกับแพะพยายามทำให้ปริมาณและสักการได้อยู่ด้วยกันตามลำพัง ปริมาณพยายามลืมเรื่องที่สักการว่าเธอ แล้วพยายามทำหน้าที่ของภรรยาให้ดีที่สุด แต่ก็ถูกขัดขวางจากรังสิตาเสมอ นอกจากนั้น รังสิตาพยายามสร้างสถานการณ์ให้สักการเข้าใจปริมาณผิดว่าปริมาณกับวรมิตรนัดพบกันตอนกลางคืน ทำให้ทั้งคู่ทะเลาะกันและบอกว่าเกลียดกัน ปริมาณจึงบอกพี่ชายของเธอว่าอยากกลับบ้านพัก แต่ก็ไม่ได้กลับบ้าน เพราะว่าอาพวิกับแพะเห็นว่า ถ้าสักการกับปริมาณอยู่ไกลกันความสัมพันธ์ก็จะยิ่งลดลง ทำให้ปริมาณต้องกลับไปอยู่ในบ้านของสักการอีกครั้ง แต่ทั้งคู่ทะเลาะกันอีกโดยสักการบอกว่า ถ้าเขาได้แต่งงานกับรังสิตาเขาคงมีความสุขมากกว่า ปริมาณจึงตบหน้าแล้ววิ่งหนีออกไปท่ามกลางสายฝน ตอนแรกสักการใจแข็งไม่ยอมไปตาม แต่ในที่สุดก็ฝืนใจตัวเองไม่ได้จึงวิ่งออกไปตาม พอเจอกันทั้งคู่ก็ทะเลาะกันอีก ปริมาณต่อว่าสักการที่ใจร้ายกับตัวเองและว่าเรื่องที่จมอยู่กับความทุกข์ เมื่อสักการได้ฟังก็อึ้งไป จากเหตุการณ์ครั้งนั้นทำให้สักการดูแลปริมาณ เพราะเขารู้สึกผิดที่ปริมาณต้องมาเป็นแบบนี้ ส่วนปริมาณก็คิดถึงเรื่องที่เกิดขึ้นทั้งหมดและตัดสินใจหนีกลับบ้านที่เชียงใหม่ตอนที่สักการไม่อยู่ เพราะว่าทนอยู่กับผู้ชายที่ไร้หัวใจไม่ได้แล้ว

เมื่อสักการกลับมาถึงบ้านและรู้ว่าปริมาณหนีไปแล้วจึงคิดจะขึ้นไปตามที่เชียงใหม่ แต่รังสิตาห้ามไว้ไม่ให้ไป และใช้โอกาสที่ปริมาณไม่อยู่พยายามขู่สักการ แต่สักการห้ามใจตัวเองได้ทำให้รังสิตาไม่พอใจ จึงแกล้งพูดว่าสักการลืมพี่สาวของตนเองไปแล้ว สักการปฏิเสธแต่รังสิตาไม่เชื่อ เธอจึงทำให้สักการหย่ากับปริมาณเพื่อให้วิญญาณพี่สาวของตนสบายใจ สักการจึงต้องรับปากอย่างจำใจ เขาจึงขึ้นมาเชียงใหม่เพื่อมาขอหย่ากับปริมาณ ปริมาณตอบตกลง แต่เธอขอให้เขากลับไปรอที่กรุงเทพฯ แล้วจะตามลงไปเช่นนี้ เรื่องที่สักการขอปริมาณหย่าทำให้ครอบครัวของสักการ โกรธมาก

ระหว่างทางที่ปริมาณขับรถไปกรุงเทพฯ ก็เกิดเรื่องที่ไม่คาดฝันขึ้น เมื่อรถตกลงไปในเหว แม้แต่ร่างของปริมาณก็หาไม่เจอ สักการเสียใจมากกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น จนไม่เป็นอันทำอะไรและจมอยู่ในความเศร้าอีกครั้ง จนกระทั่งวันหนึ่งอาพวิชวนสักการไปงานวันเกิดของเพื่อน ที่นั่นทำให้สักการได้พบกับ แก้วหญิงสาวที่เพิ่งเรียนจบจากต่างประเทศ

แก้วกับปริมาณเหมือนกันมาก แต่ต่างกันตรงที่แก้วนั้นชอบแต่งตัว แต่งหน้า ทำผมจัดจ้านสมกับเป็นสาวมั่น ส่วนปริมาณนั้นเธอเป็นเพียงแค่สาวน้อยสดใสและเป็นธรรมชาติ สักการพยายามทำความรู้จักกับแก้วเพื่อดูให้แน่ใจว่าแก้วกับปริมาณเป็นคนๆ เดียวกันหรือเปล่า สักการหมั่นไปหาและทำความรู้จักกับแก้วให้มากขึ้น บางครั้งสักการรู้สึกว้าวกับปริมาณเป็นคนเดียวกันเพราะแก้วพูดเสียงโทนเดียวกับปริมาณ และยังสนใจต้นไม้เหมือนปริมาณด้วย สักการจึงนำเรื่องนี้ไปปรึกษาน้องสาว แต่เธอกลับบอกว่าให้เลิกคิดมากได้แล้วเพราะปริมาณตายไปแล้ว สักการไม่เชื่อ เขาพยายามสืบหาความจริงต่อไป

วันหนึ่งแก้วอยู่กับสักการตามลำพังเพราะสักการเชิญมางานเลี้ยงที่บ้าน แต่เมื่อแก้วมาถึงก็พบว่าสักการไม่ได้ชวนใครมาเล่นนอกจากเธอ คือนั่นฝนตกลงมา แก้วกลัวฟ้าร้อง เธอจึงพลอกอดสักการเหมือนที่ปริมานเคยทำ สักการแน่ใจว่าแก้วคือปริมานจึงพยายามถามความจริงแต่แก้วไม่ยอมรับ สักการจึงวิ่งออกไปยืนตากฝนและบอกว่าถ้าแก้วไม่ยอมรับความจริงเขาจะยืนตากฝนอยู่แบบนี้ แต่ก็ไม่ได้รู้ความจริงเพราะรังสิตามาเห็นพอดีจึงเข้ามาขวางเสียก่อน

จากเหตุการณ์นั้นทำให้สักการต่อว่ารังสิตา รังสิตาจึงเข้าใจว่าที่สักการใจร้ายกับตนเองแบบนี้เป็นเพราะแก้ว รังสิตาโกรธมากจึงคิดที่จะทำร้ายแก้ว เธอจึงขับรถตามแก้วมาที่บริษัทลำไยกระป๋อง ทำให้รู้ความจริงว่าแก้วคือปริมาน เธอจึงไปหาแก้วเพื่อคุยเรื่องสักการ ตอนแรกแก้วจะไม่คุยด้วย แต่รังสิตาเอาความลับว่าแก้วคือปริมานมาอ้างและสั่งให้ปริมานออกไปจากชีวิตของสักการ ปริมานไม่ยอมจึงทะเลาะกัน จนปริมานเกือบพลัดลงจากตึก ปริมานขอให้รังสิตาช่วยแต่รังสิตาไม่ช่วยและยังบอกความจริงกับปริมานว่าเธอรักสักการและทำได้ทุกอย่างแม้กระทั่งฆ่าพี่สาวของตัวเอง ทำให้สักการที่ตามมาได้ยืนยันความจริงทั้งหมด

สักการเข้าไปช่วยปริมาน แต่ปริมานล้มหัวกระแทกพื้นและเป็นลมแน่นิ่งไป สักการจึงต่อว่ารังสิตาที่ฆ่ารังสิตาและบอกรังสิตาว่าเขาไม่มีวันที่จะรักคนใจร้ายอย่างเธอ ที่ผ่านมาเขาแค่หลอกตัวเองว่าการอยู่ใกล้รังสิตาก็เหมือนว่าเขาอยู่ใกล้รังสิตาคนรักเก่าของเขา แต่ความจริงแล้วไม่มีใครสามารถแทนใครได้ ความรู้สึกที่เขามีต่อรังสิตาเหลือแค่เพียงความรู้สึกดีๆ ต่อรังสิตาเท่านั้น เพราะเวลานี้ผู้หญิงที่เขารักมากที่สุดและเขาจะรักตลอดไปก็คือปริมาน

สักการพาปริมานไปโรงพยาบาล รังสิตาถูกจับไปดำเนินคดีฆ่าพี่สาวของตนเอง หมอบอกว่าอาการของแก้วเข้าขั้นวิกฤต เมื่อสักการเข้าไปเยี่ยมและมองไปที่หน้าของแก้วที่ไร้เครื่องสำอาง เขาแน่ใจว่าแก้วคือปริมาน สักการเฝ้าดูอาการของแก้วทั้งวันทั้งคืน วันหนึ่งสักการสะดุ้งตื่นขึ้นมาแล้วพบว่าหัวใจของปริมานหยุดเต้น สักการจึงถอดร่างของปริมานเอาไว้แล้วร้องไห้ น้ำตาของสักการจึงตกใส่หน้าของปริมานทำให้หัวใจเต้นอีกครั้งหนึ่งราวกับปาฏิหาริย์

ณ ริมทะเลหัวหิน ปริมานกับสักการมาฮันนิมูนกันอีกครั้ง สักการขอโทษที่เคยทำให้ปริมานต้องเสียใจและขอขอบคุณที่เธอทำให้เขาได้รู้จักกับแสงสว่างอีกครั้งหลังจากที่ต้องจมอยู่กับบาดาลใจที่เศร้าโศกมานานแสนนาน

ใจของคนเรามันลึกยากจะหยั่งถึงได้ เหมือนกับความเศร้าโศกเสียใจที่ถ้าเกิดคนเรากัดมันไว้ใน **บาดาล** หัวใจขึ้นมา ก็ยากที่คนนั้นจะกลับมาเป็นผู้เป็นคนอีกได้ นอกจากจะมีใครหรือมีอะไรมาทำให้เขาก้าวขึ้นมาได้

สักการ เป็นตัวแทนของคนที่ยังอยู่กับอดีต ไม่สนใจปัจจุบันและอนาคต แม้ว่าจะมี**ปริมาณ**มาช่วยเติมโลกที่หม่นหมองของเขาให้ดีขึ้นมา แต่ถ้าใจเจ้าตัวไม่เปิดรับ ก็ไม่มีใครช่วยได้

แต่**ปริมาณ**ก็เป็นตัวแทนของคนที่**ความพยายามอยู่ที่ไหน ความสำเร็จอยู่ที่นั่น ความรักชนะทุกอย่าง** ซึ่งปริมาณก็ได้ลองมาทุกอย่าง และได้ผลในที่สุด แม้ว่าจะต้องผ่านอุปสรรคนานัปการ แต่สุดท้ายผลของการกระทำก็ส่งผลให้เธอมีความสุขกับคนที่เธอรักในที่สุด.

ผู้อ่านหนังสือเล่มนี้คงเห็นผลของการที่เราตกเป็นทาสของความทุกข์ การจมอยู่กับอดีต การดึงลงสู่ความเสียใจ ไม่ได้ทำอะไรดีขึ้น... สิ่งใดที่แล้วไปแล้วก็ให้มันแล้วไป มันเรียกอะไรก็กลับมาไม่ได้ แต่เราต้องทำปัจจุบันและอนาคตของเราให้ดียิ่งๆ ขึ้นกว่าเดิมสิ ถึงจะถูก...

จริงไหม?